

Dániel könyve – százhuszodik rész

A prófétai jelek feltárása: a bibliai próféciák beteljesedésének megértése

Jeff Pippenger

2024-03-06

A nap, a hold és a csillagok által jelképezett jelek beteljesedését a történészek, az adventizmus úttörői, valamint White testvérnő írásai bőségesen tárgyalták. Jézus által említett egyes jelek nem annyira ismertek, mint mások. Kevesen ismerik fel, hogy a „földön” bekövetkező „népek szorongattatása” meghatározott beteljesedéssel bírt. Nem világos számukra, mit jelképez a „mennyei erők” megrendülése, szemben azzal a jelentéssel, amelyet a földi hatalmak megrendülése képvisel. És kevés laodiceai adventista érti meg, hogy „az Emberfiának eljövétele a felhőben” „eljövétele” a millerita történelemben teljesedett be.

„Krisztus eljövételének pontos napja és órája nincs kinyilatkoztatva. A Megváltó megmondta tanítványainak, hogy ő maga sem teheti ismertté második megjelenésének óráját. De említett bizonyos eseményeket, amelyek alapján megtudhatják, mikor van közel az ő eljövétele. „Jelek lesznek” — mondta — „a napban, a holdban és a csillagokban.” „A nap elsötétedik, a hold nem adja fényét, és az ég csillagai lehullanak.” A földön pedig — mondta — „a népek szorongatása lesz tanácstalansággal; a tenger és a habok zúgása; az emberek szíve megdermed a félelemtől és annak várásától, amik e földre következnek.”

„És meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőiben hatalommal és nagy dicsőséggel. És elküldi angyalait nagy harsonaszóval, és összegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másikig.”

„A napban, a holdban és a csillagokban való jelek beteljesedtek. Azóta a földrengések, viharok, árapályhullámok, dögvész és éhínség megsokasodtak. A legrettenetesebb pusztulások, tűz és árvíz által, gyors egymásutánban követik egymást. A hétről hétre bekövetkező borzalmas katasztrófák komoly figyelmeztetés hangján szólnak hozzánk, kijelentve, hogy a vég közel van, és hogy valami nagy és döntő jelentőségű eseménynek hamarosan szükségképpen be kell következnie.”

„A kegyelmi idő már nem tart sokáig. Isten most visszavonja visszatartó kezét a földről. Hosszú ideig szólt férfiakhoz és nőkhez Szentleke közreműködése által, de nem hallgattak a hívásra. Most ítéletei által szól népéhez és a világhoz. Ezen ítéletek ideje a kegyelem ideje azok számára, akiknek még nem volt alkalmuk megismerni, mi az igazság. Az Úr gyengéden tekint rájuk. Irgalmas szíve megindul; keze még mindig ki van nyújtva, hogy megmentsen. Nagy sokaságok nyernek bebocsátást a biztonság aklába azok közül, akik e végső napokban először hallják majd az igazságot.” Review and Herald, 1906. november 22.

A millerita történelem az utolsó napokban betű szerint megismétlődik. Azok a „jelek”, amelyek az első angyal eljövetelét és történetét megjelölték, előképei azoknak a „jeleknek”, amelyek a harmadik angyal eljövetelét és történetét jelölik meg. Minden szent reformmozgalom párhuzamos a harmadik angyal utolsó napokban végbemenő mozgalmával.

„Isten földi munkája korszakról korszakra szembetűnő hasonlóságot mutat minden nagy reformációban vagy vallási mozgalomban. Isten emberekkel való bánásmódjának alapelvei mindenkor ugyanazok. A jelen jelentős mozgalmainak megvannak a maguk párhuzamai a múltban, és az egyház korábbi korszakokban szerzett tapasztalata rendkívül értékes tanulságokkal szolgál a mi időnk számára.” A nagy küzdelem, 343.

A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala által jelképezett történelem a harmadik angyal történelme, és a harmadik angyal által jelképezett történelem párhuzamosan halad a millerita történelem első és második angyalának történelmével.

„Isten a Jelenések 14. fejezetének üzeneteit a prófécia vonalában jelölte ki helyükre, és munkájuknak nem szabad megszűnnie e föld történelmének lezárultáig. Az első és a második angyal üzenete még mindig jelen időre szóló igazság, és párhuzamosan kell haladniuk ezzel, amely ezt követi. A harmadik angyal hangos szóval hirdeti figyelmeztetését. »Ezek után« — mondta János — »láttam egy másik angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől.« E megvilágosodásban mindhárom üzenet világossága egyesül.” The 1888 Materials, 803, 804.

Az első és a második angyal munkáját, amellyel párhuzamos a harmadik angyal munkája, a tíz szűzről szóló példázat is szemlélteti.

„Gyakran utalnak nekem a tíz szűzről szóló példázatra, akik közül öt bölcs volt, és öt balga. Ez a példázat a legteljesebb pontossággal beteljesedett és be fog teljesedni, mert különleges alkalmazása van erre az időre, és a harmadik angyal üzenetéhez hasonlóan beteljesedett, és az idők végezetéig továbbra is jelenvaló igazság marad.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

A Jelenések könyve tizedik fejezetében ábrázolt történelmet a hét mennydörgés jelképezi, és a hét mennydörgés azokat az eseményeket jelenti, amelyek a milleriták történelme során mentek végbe, amely az első és a második angyali üzenet történelme volt. A hét mennydörgés egyúttal a „jövőbeni eseményeket” is jelképezi, amelyek az utolsó napokban következnek be, és ugyanabban a „sorrendben” teljesednek be, ahogyan a milleriták történelmében is.

„A Jánosnak adott különleges világosság, amely a hét mennydörgésben jutott kifejezésre, azoknak az eseményeknek a felvázolása volt, amelyek az első és a második angyal üzenete alatt fognak bekövetkezni. ...”

„Miután e hét mennydörgés megszólaltatta hangját, Jánoshoz ugyanaz az utasítás érkezik, mint Dánielhez a kis könyvvel kapcsolatban: »Pecsételd le azokat, amiket a hét mennydörgés szólott.« Ezek a jövő eseményeire vonatkoznak, amelyek a maguk rendje szerint fognak kinyilatkoztatni.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 971.

Minden reformmozgalom párhuzamos egymással, és „sorra-sorra” egybe kell őket fogni, hogy szemléltessék a százhuszonnégyezer végső reformmozgalmát. A tíz szűzről szóló példázat Isten népének belső tapasztalatát szemlélteti a millerita mozgalomban és a százhuszonnégyezer mozgalmában.

„A Máté 25-ben feljegyzett tíz szűzről szóló példázat szintén az advent népének tapasztalatát szemlélteti.” The Great Controversy, 393.

Mind a milleriták, mind pedig a száznegyvennégyezer munkáját és üzenetét a Jelenések tizennegyedik fejezetében szereplő három angyal jelképezi.

„Értékes alkalmaim voltak tapasztalatot szerezni. Tapasztalatom volt az első, a második és a harmadik angyal üzenetében. Az angyalok úgy vannak ábrázolva, mint akik az ég közepén repülnek, figyelmeztető üzenetet hirdetve a világnak, s olyan üzenetet, amely közvetlenül vonatkozik azokra az emberekre, akik e föld történelmének utolsó napjaiban élnek. Senki sem hallja ezeknek az angyaloknak a hangját, mert ők jelképek, amelyek Isten népét ábrázolják, akik a menny világegyetemével összhangban munkálkodnak. A férfiak és nők, akiket Isten Lelke megvilágosított, és akiket az igazság megszentelt, a három üzenetet a maga rendjében hirdetik.” Life Sketches, 429.

A Jelenések könyve tizedik fejezetében ábrázolt prófétai eseményeket a hét mennydörgés jelképezi. Ezek az események azt jelölik, ahol az isteni egyesül az emberivel. Azok a „jelek”, amelyeket Krisztus a Máté huszonegyedik, a Márk tizenharmadik és a Lukács huszonegyedik fejezetében azonosított, azokat a „jeleket” ábrázolják, amelyek bevezették a millerita mozgalmat, és párhuzamos bizonyoságtételt képeznek a száznegyvennégyezer mozgalmával kapcsolatban. A száznegyvennégyezer nem ízleli meg a halált, miként azt Énok és Illés jelképezik. 2001. szeptember 11-e, az a „jel”, amelyet Krisztus úgy azonosított, mint amely a föld történelmének végső nemzedéke megérkezését jelöli, a Lukács huszonegyedik fejezetében van azonosítva. Ahhoz, hogy valaki azon csoporthoz tartozzék, amelyet Énok és Illés jelképezett, akiket száznegyvennégyezernek neveznek, szükséges, hogy felismerje a „jelet” és mindazt, amit az képvisel.

Miután Jézus végigvezette tanítványait azoknak a „jeleknek” a történetén, amelyek bevezették a millerita mozgalmat, ezután megismételte és kibővítette történelmi bizonyoságtételét azáltal, hogy egy olyan példázatot is magába foglalt, amely ugyanezt a történelmet ábrázolta.

És példázatot mondott nekik: Nézzétek a fügefát és minden fát; amikor már kihajtanak, látjátok és magatoktól is tudjátok, hogy a nyár immár közel van. Hasonlóképpen ti is, amikor látjátok, hogy ezek megtörténnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa. Bizony mondom nektek: nem múlik el ez a nemzedék, mígnem mindez beteljesedik. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak. Lukács 21:29–33.

Jézus a példázatot azzal kezdi, hogy különbséget tesz „a fügefá” egyes számban és „az összes fá” között. „A fügefá” a szövetséges nép, amely az utolsó napokban a laodiceai adventizmus, amely azt vallja magáról, hogy Isten maradék népe. A többi „fá” a pogányok voltak.

„Figyeljétek meg a fügefá megátkozását, amely a zsidó nemzetet jelképezi, hitvallásának lombjával borítva, de gyümölcs nem található rajta. Az átok a fügefára mondatik ki, amely az erkölcsi, gondolkodó, élő cselekvő lényt jelképezi, akit Isten megátkozott, s aki úgy élt, miként a zsidók e esemény után negyven évig éltek, mégis halott volt. Figyeljétek meg, hogy a többi fák, amelyek a pogányokat jelképezik, nem voltak lombbal borítva. Lombtalanok voltak, nem

tettek úgy, mintha ismernék Istent. Az ő gyümölcstermésük ideje még nem jött el.” Special Testimonies for Ministers and Workers, number 7, 59–61.

Az utolsó napok laodiceai adventizmusa átok alatt áll, mert noha azt vallja, hogy Isten maradék népe, vallástétele gyümölcstelen. Jézus az igeszakaszban két egymással összefüggő, mégis különböző megállapítást tesz. Az egyikben az Isten magát annak valló népe és a pogányok közötti különbséget jelöli meg, akik nem vallják, hogy fenntartják Isten törvényét, és nem rendelkeznek a prófétaság lelkével, amelyek az utolsó napok maradékának ismertetőjegyei, s amelyek fenntartását a laodiceai adventizmus állítja magáról. A levelek az utolsó napokban azt az állított hitvallást jelképezik, hogy ők a János által a Jelenések könyvében azonosított maradék.

„A pogány világot a lombtalan, gyümölcstelen fügefák jelképezték. A pogányok, miként a zsidók is, híján voltak az istenfélelemnek, de nem állították magukról, hogy Isten kegyében volnának. Nem dicsekedtek magasztos lelkiséggel. Minden tekintetben vakok voltak Isten útjai és cselekedetei iránt. Náluk még nem jött el a fügetermés ideje. Még mindig egy olyan napra tekintettek előre, amely világosságot és reménységet hoz majd nekik.” Signs of the Times, 1899. február 15.

A fügefa és a többi fa közötti különbséghez Krisztus még egy további megkülönböztetést adott. A fák rügyezésének ideje a fügefák esetében más volt, mint a pogány fák rügyezésének ideje. Az utolsó napokban „két különálló hívás adatik a gyülekezeteknek”, és a Jelenések tizennyolcadik fejezetében szereplő angyal első szava azonosítja azt az időt, amikor a száznegyvennégyezer rügyezésének be kellett következnie. A Jelenések tizennyolcadik fejezetének „második szava” azt jelképezi, amikor a többi fának kellett rügyeznie.

Krisztus idejében a zsidók voltak a fügefa, a pogányok pedig a többi fák. A millerita történelemben a protestánsok voltak a fügefa, a milleriták pedig a többi fák. Az utolsó napokban a laodiceai adventizmus a gyümölcstelen fügefa, amely eltávolított Jeruzsálemből (a szőlőskertből), és a száznegyvennégyezer azok a fügefák, amelyek gyümölcsöt teremnek. Isten egyéb gyermekei, akik még Babilonban vannak, a pogányok által vannak jelképezve.

A „pogány” meghatározás szerint „idegen”. A pogány fák szunnyadók (halottak), és nem hoznak sem rügyet, sem gyümölcsöt abban az időben, amikor a fügefa kirügyezik és életre kel. A szunnyadó fa száraz fa, és amikor a pogányokat a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének második hangja Babilonból való kijövetelre szólítja, akkor majd úgy döntenek, hogy megtartják a hetedik napi szombatot, és szövetségre lépnek az Úrral.

Ne mondja ezt az idegen fia, aki az Úrhoz csatlakozott: Bizonyosan elkülönített engem az Úr az ő népétől; és ne mondja a herél: Íme, én száraz fa vagyok. Mert így szól az Úr a heréltekhez, akik megtartják szombatjaimat, azt választják, ami kedves előttem, és ragaszkodnak szövetségemhez: Adok nekik házamban és falaimon belül helyet és nevet, jobbat, mint a fiaké és leányoké; örökkévaló nevet adok nekik, amely nem vész el. Az idegenek fiai pedig, akik az Úrhoz csatlakoznak, hogy neki szolgáljanak, és szeressék az Úr nevét, hogy az ő szolgálói legyenek, mindazok, akik megtartják a szombatot, hogy meg ne fertőztessék azt, és ragaszkodnak szövetségemhez: azokat elhozom szent hegyemre, és

megörvendeztetem őket imádságom házában; égőáldozataik és véresáldozataik kedvesek lesznek oltáromon; mert házamat minden nép imádság házának nevezik. Ézsaiás 56:3–7.

Az idegen „pogány”, és a „második hang” szólítja őket, hogy jöjjenek ki Babilonból, és elvitetnek Isten szent hegyére; akkor az az Ő „szent” hegye lesz, mert a búza és a konkoly már elválasztatott a „első hang” történetében ábrázolt megpróbáltatási folyamat által. Amikor eljönnek az Úr hegyére az utolsó napokban, a pogányok többé nem lesznek idegenek vagy száraz fák.

A nap és a hold elsötétedik, a csillagok pedig visszatartják fényüket. Az Úr is felharsan a Sionról, és hallatja szavát Jeruzsálemből; megrendül az ég és a föld; de az Úr reménysége lesz az ő népének, és ereje Izráel fiainak. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek, aki a Sionon, az én szent hegyemen lakozom; akkor Jeruzsálem szent lesz, és idegenek nem vonulnak át rajta többé. Jóel 3:15–17.

Annak a történelemnek a beköszönte, amelyben a „második hang” Isten másik nyáját Babilonból kihívja, olyan „jelekkel” bír, amelyeket a millerita mozgalom jelei példáztak. Máté huszonnegyedik fejezetében, Márk tizenharmadik fejezetében és Lukács huszonegyedik fejezetében Krisztusnak az a bizonyágtétele tárul elénk, amelyet vizsgálunk. E három tanúbizonyosság mindegyikében azonosított „jelek” egyike az, hogy az egek hatalmasságai megrendülnek, ám Jóelnek azoknak a „jeleknek” az ábrázolásában, amelyek azonosítják, mikor lesz Jeruzsálem „szent”, mind „az egek, mind a föld megrendülnek.”

Jóel a megjövendőlt „jelek” tökéletes beteljesedését azonosítja, amelyek akkor következnek be, amikor Jeruzsálem szent. Az az idő akkor jön el, amikor az Úr eltávolította a bűnöket a száznegyvennégyezerről, és a laodiceai gyülekezet átment a filadelfiai mozgalomba. Ekkor lesz a hatodik mozgalomból (Filadelfia) a nyolcadik mozgalom (Filadelfia), amely a hét gyülekezet közül való. Ekkor lesz a Küzdő Egyházból a Győzedelmes Egyház. A Küzdő Egyház Isten egyházának megnevezése, amely a búzából és a konkolyból áll. A Győzedelmes Egyház Isten szent hegye, amely „szent”, és „idegenek többé nem vonulnak át rajta.”

A felemelt zászló behozatala, amely a Diadalmas Egyház, amely „a hét közül való nyolcadik”, amely az az idő, amikor Jeruzsálem „szent”, „jelekkel” jár együtt. Annak érdekében, hogy Jézus megadja népének azt a viszonyítási pontot, amely alapján felismerhetik az élet vagy halál „jelét”, amely a száznegyvennégyezer elpecsételését azonosítja, fákat és a fa életének természetes körforgását használta fel arra, hogy ezt a mindennél fontosabb tanítást közölje.

„Krisztus arra intette népét, hogy figyelje az Ő eljövételének jeleit, és örvendezzen, amikor meglátja közelgő Királyuk jeleit. „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel, és emeljétek fel fejetekeket; mert elközelgett a ti megváltásotok.” Követőinek a tavasz fakadó fáira mutatott, és ezt mondta: „Amikor azok immár kihajtanak, látjátok és magatoktól is tudjátok, hogy a nyár már közel van. Hasonlóképpen ti is, amikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy az Isten országa közel van.” Lukács 21:28, 30, 31.” A nagy küzdelem, 308.

Amikor a tavasz fái rügyezni kezdenek, közel van a nyár.

Elmúlt az aratás, véget ért a nyár, és mi nem szabadultunk meg. Jeremiás 8:20.

A fák rügyezése jelzi, hogy tavasz van, és ebből tudjuk, hogy közel a nyár; a termést pedig nyáron takarítják be.

Az ellenség pedig, aki azokat elvetette, az ördög; az aratás a világ vége; az aratók pedig az angyalok. Máté 13:39.

Az aratás a világ végezetén van. Amikor a fák rügyezni kezdenek, kötelességetek tudni, hogy a világ vége közel van.

„A Megváltó egyik kijelentését sem szabad úgy értelmezni, hogy az megsemmisítse a másikat. Jóllehet senki sem tudja eljövételének napját vagy óráját, arra kapunk tanítást, és az a kötelességünk, hogy felismerjük, mikor van közel. Továbbá azt is megtanuljuk, hogy figyelmeztetésének semmibevétele, valamint annak megtagadása vagy elhanyagolása, hogy tudjuk, mikor van közel az Ő adventje, éppoly végzetes lesz számunkra, mint amilyen végzetes volt azok számára, akik Noé napjaiban éltek, hogy nem tudták, mikor jön az özönvíz.” The Great Controversy, 371.

Lukács huszonegyedik fejezetének tanulmányozását a következő cikkben folytatjuk.

„Láttam, hogy a föld hatalmai most megrendíttetnek, és hogy az események sorrendben követik egymást. Háború és háborúk hírei, kard, éhínség és döghalál először a föld hatalmait rendítik meg, azután pedig Isten szava fogja megrendíteni a napot, a holdat és a csillagokat, valamint magát ezt a földet is. Láttam, hogy a hatalmak megrendülése Európában nem az, amit némelyek úgy tanítanak, mint az egek hatalmainak megrendülését, hanem a haragvó nemzetek megrendülése az.” Early Writings, 41.